

рило въ гнойна кочина, сънува ножъ и колъ. Бѣдниятъ, гладенъ и убитъ отъ трудъ, лѣга, спи и сънува — сънува тлъсти госби, хубаво вино, широкъ рахатлъкъ, и като въ даръ — ангели божи, пратени волно да отнесатъ отморената му душа въ фантастичния рай: събуди се сиромакътъ, почеше се въ тила, пораздвижи покжсана рогозка, помисли и си дума: тежко на земята, тежкъ е животътъ на сиромаха... А неговото магаре, яли го вълци и гарвани, и то, по-мършаво и по-гладно отъ своя господарь, съ тояга насила вкарано въ прозраченъ яхъръ, дрѣме надъ праздни ясли, дрѣме, спи и сънува буйни трѣви, тлъсти отави... върше отъ черни тръне... аристократически пиръ. Но... неволно бухне философска глава въ дървени ясли, разбуди нерви—вжже, поозърне се, наоколо все така пусто и... дума си философски: животъ, пкъло! —

За това велико художественно дѣло и за много други положителни нѣща, поетътъ ималъ нужда отъ засѣдналъ животъ. Пилигринството е относително полезно дó врѣме — докато човѣкъ набере въ споменитѣ си група материали, нужни за неговитѣ съзерцания. Оттѣй насетнѣ започва вмисловността, усилената философска работа надъ миналото, за която сж потрѣбни благоприятни условия. Една съзната отговорност прѣдъ личнитѣ си дарби и прѣдъ потомството заговорва у поета —, едно съзнание за значението на една възможно по-усиlena общественна и литературна дѣятелност кънти въ неговитѣ гърди —, и той се мжчи да отиде срѣщу своята мизерия, срѣщу безподобнитѣ условия, въ които го е тикнала неволята. Самоволната сиромашия убива неговия талантъ—признаваше се Ботйовъ по-горѣ. Какво трѣбва да прави, за да запази недоубитъ таланта си? Ако едни намиратъ спасение въ хладното желѣзо, Ботйовъ има достатъчно самообладание, за да потърси другъ изходъ: Ботйовъ рѣшава да запуши куминъ. Но това негово